

skaffe sig et saadant Document, der godtgjorde, at de havde hans Indvilligelse dertil, hvorpaa de da gif hen til Branddirecteuren, som i Genhold dertil foretog Udsettelsen, istedetfor at der nu her forlanges noget ganske Nytt af de nuværende Panthavere, nemlig, at de skulde gaae hen og nedlægge et Forbud derimod. Jeg sætter det Tilfælde, skjøndt jeg ikke er Eier af nogen fast Eiendom, at en anden Mand har Penge staaende i min Eiendom, saa vil, dersom man gaaer ind paa dette Forslag, Tilidsforholdet blive nedbrudt imellem os. Hidtil har Manden rolig ladet sine Penge indstaae i min Eiendom, men nu maa han dog komme paa den Tanke, at han siger til sig selv: Gud veed, om min Pantedeblitor virkelig vil vedblive at lade sin Eiendom forsikre i den almindelige Brandforsikring; det er idetmindste uvist; jeg gjør dog vist derfor bedst i, for en Sikkerheds Skyld, at gaae hen til Branddirecteuren og nedlægge et Forbud imod, at han udtræder af den. Dette troer jeg ikke er heldigt; men tværtimod, at det er i høj Grad urigtigt at stille det paa den Maade, og jeg forstaaer sandelig ikke, hvorfor det ikke er blevet stillet paa den anden Maade, som er den simpleste, naturligeste og meest ligefremme. (Tscherning: Den vedbliver at bestaae). Den ærede Rigsbogsmand siger: den vedbliver at bestaae; det forstaaer jeg ikke; men, naar det er Tilfældet, saa veed jeg virkelig ikke, hvorfor man da vil forandre det Bestaaende, naar det er naturligt, simpelt og godt. Jeg var af den Formening, at der bestod noget Daarligt, noget Uklart, og at det var paa Grund deraf, at man vilde sætte noget Andet i Stedet; men bestaaer der virkelig noget Godt, Sundt og Fornuftigt, saa indseer jeg ikke, hvorfor man vil sætte noget Daarligt istedetfor, hvorved jeg, som sagt, troer, at man vil forrykke Tilidsforholdet imellem de nuværende Panthavere og Laantagere; om de fremtidige taler jeg ikke; thi de maae naturligviis gjøre sig bekendte med denne Paragraph, hvis den kommer ind i Loven, og maae altsaa vide at rette sig derefter.

Tscherning: De nuværende Panthavere ville accurat beholde den Tilid i samme Grad,

som de have den for Diebliffet. Det eneste Forhold, der virkelig bestaaer imellem den, der skylder og den, der har tilgode, det er, at den, der har tilgode, i Reglen kan opstige sit Pant, og den, der skylder, vil føle, at, dersom der er Fare for en saadan Opfigelse, saa maa han rette sig efter sin Creditor, saa at den hele Tale om en Forrykkelse, som vil finde Sted, kun har overmaade Lidet paa sig; den har saa godt som Intet paa sig. Men man maa vel lægge Mærke til, at det ligger i Brandforeningens egen Magt, uden at genere nogen somhelst Person, at skaffe al den Sikkerhed tilveie for Panthaveren, som der behøves; det er kun, at man vil gjøre sig en Uleilighed, og det er den naturlige Stilling at komme over til; men det er en Uleilighed, som man ikke vil gjøre sig, og derfor skal man her tale om at værne om Panthaverens Ret o. s. v., medens man ikke værner om Andet end om en privat Forenings Bequemmelighed, slet ikke om Andet. Hvad mig selv angaaer, da er jeg nødt til at erkjende, at jeg overmaade godt har hørt det ærede Medlem (Mørgaard) i Udvalget tale om, at han ønskede Frihed, naar den blev saa indskrænket som mulig; han holder af de store Foreninger saalænge, indtil han igjennem denne Forening, om han kan faae den stillet, som han ønsker, kommer til at erkjende, om ikke en mindre Forening, omfattende Jylland alene, kunde være fordeelagtigere for dem, som boe i Jylland; og dersom det ærede Medlem skulde ved en eller anden Regnskabsundersøgelse, udgaaende herfra, komme til den Overbeviisning, at en endnu snevrere Forening, omkredsende de Sogne, hvor han lever og boer, kunde skaffe de Forsikringsøgende større Fordele, saa er det ogsaa det, han gaaer ud paa. Han har igjennem Loven villet søge at indføre en Regnskabsorden, hvorved det til enhver Tid skulde blive let at erkjende, hvilke Kredse i Landet og hvilke Arter af Bygninger der, ved at staae sig sammen i mindre Foreninger, kunde have den mindste Udgift. Jeg siger ikke dette som en Bebreidelse, men blot som en Anerkjendelse af, at jeg tilfulde har lagt Mærke til det ærede Medlems Tanker i saa Henseende; jeg har ikke paa nogen Maade været uopmærksom derpaa og skal heller ikke glemme det.